

Thị Quân Thủ

Contents

Thị Quân Thủ	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Trung Với Vua - Tiết Tử	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Kiếm Hồn	3
3. Quyển 1 - Chương 3: Hộ Vệ	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Trung Nghĩa	10

Thị Quân Thủ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, cung đình, cường công cường thụ, HETình trạng: Hoàn (VIP ở chap 38). Editor: FoxBeta:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-quan-thu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Trung Với Vua - Tiết Tử

Mây đen nghìn nghịt ngăn trở toàn bộ ánh sáng, thêm vào đó là màn đêm đen tối như muốn nuốt sống hết thấy đồ vật có thể nhìn được, cuồng phong gào thét, mưa to từ không trung trút xuống tầm tã, mưa lớn rơi trên mặt đất bắn tung lên thành những hạt bụi nhỏ rải rác, nhưng ngay sau đó liền bị những giọt mưa nặng hạt đè xuống, hòa tan vào trong bùn đất ẩm ướt.

Mưa to không ngừng, trong chốc lát, sơn đạo gập ghềnh đã trở nên lầy lội, khắp nơi đều là những vũng nước to nhỏ, vì sức chứa không được nhiều mà bắt đầu có xu hướng tràn ra, rồi tập hợp lại thành một dòng suối dọc theo sơn đạo uốn lượn xuống.

Ngay giữa đêm khuya mưa to gió lớn như vậy, hai kỵ mã lao nhanh xuyên qua rừng cây cùng màn mưa, dọc theo quan đạo cấp tốc chạy, tiếng vó ngựa từ xa lại gần càng phát ra rõ ràng, dồn dập tựa như tiếng trống nơi sa trường, đánh lên trong lòng người lưu lại một dư âm run rẩy.

Lao như tên bắn băng qua rừng, địa thế dần mở rộng hơn, cuối đường có ánh lửa mờ ảo, âm đạm lập loè giữa làn mưa bụi, thẳng đến khi tới gần trước mắt, mới có thể thấy rõ chữ “Dịch” thật to viết trên chiếc đèn lồng đang dong đưa trong gió mưa kia.

“Hu....., Thiều Hằng, xuống ngựa! Chinh đốn lại, nghỉ tạm chờ mưa nhỏ đi sẽ tiếp tục chạy!” Quát một tiếng, tay ghì chặt dây cương dừng lại, nam tử phía trước dùng khẩu khí ra lệnh không thể nghi ngờ nói với thuộc hạ.

Người phía sau không nói nhiều, chỉ đơn giản một từ “Vâng” liền tăng lực ghì ngựa đáp lại nam nhân.

Hai người xuống ngựa, đứng dưới mái hiên trước thềm, gõ lên cánh cửa, tiếng mưa rơi quá lớn đã che lấp âm vang tiếng gõ cửa, nam nhân liên tục gõ một hồi, người bên trong mới nghe thấy tiếng động.

“Ai vậy, đã hơn nửa đêm rồi đây, được rồi được rồi nghe thấy rồi đừng gõ nữa, thúc giục như vậy, thực mẹ nó cái số lão tử muốn..... Vẫn.....”

Dịch quan bị đánh thức hùng hống hổ hổ đi tới mở cửa, một tay xách theo lồng đèn một tay kéo then cửa, nhưng sau khi mở cửa, nường theo ngọn đèn dầu trong tay mới thấy rõ hai người trước mắt, cả kinh đến quên luôn mình đang há miệng hút vào hàng đồng khí lạnh.

Chỉ thấy hai người ngoài cửa đều một thân chiến giáp, trên nón giáp sắt màu đồng tỏa sáng lấp lánh vài vết máu, loang lổ những vết chém, trong đó một người trên mũ giáp rõ ràng có thể thấy được hai chiếc lông phượng vũ sáng đỏ rực như lửa, mưa lớn như vậy lại không mấy may dính chút hơi nước nào, đủ để suy ra đây là thứ bảo vật hiếm có tượng trưng cho quyền uy cùng vinh quang ra sao.

Tiểu dịch quan vừa thấy hai người này một thân y phục đáng vẻ hiên ngang, dù những cái khác không sợ, nhưng nhìn hai thanh kiếm bên hông cùng áo giáp trên người còn dính vết máu chưa bị nước mưa rửa trôi, liền biết ngay hai vị sát thần này hẳn không thể đắc tội, không chờ hai người mở miệng lập tức tránh ra đưa cả hai tiến vào trong viện, đồng thời miệng vội vàng hỏi thăm: “Không biết đại nhân đến, có chỗ thất lễ thỉnh thứ lỗi, xin hỏi tiểu nhân nên an bài cho nhị vị thế nào?”

Hai người dắt ngựa tiến vào trong viện, nam tử đầu đội mũ lông phượng thấp giọng dặn dò dịch quan chăm sóc ngựa cho tốt, trước mắt đơn giản chuẩn bị hai bộ quần áo cùng cơm nóng là được, trong lời nói toát lên thứ khí thế khiếp người hoàn toàn tự nhiên.

Tiểu dịch quan luôn miệng đáp ứng, tiếp nhận ngựa bởi vì liên tục chạy mà mệt mỏi đến không góc đầu đầu dậy nổi, người bên trong tiếp đón rồi đưa hai người vào dịch quan.

Thay y phục, ăn cơm xong, mưa vẫn lớn như trước không có dấu hiệu ngừng, nam tử thân vận giáp đồng nhìn ra ngoài cửa sổ mưa như trút nước nhieu mây, có cảm giác lo lắng khó diễn đạt bằng lời. Hắn ngóng nhìn ngoài cửa sổ, ngọn núi phía xa bị mưa đêm cản nuốt chỉ còn lại vài đường nét mờ hồ, nhớ tới người kia, người được hắn tôn thờ như trời, người hắn đã thề sống chết nguyện trung thành.....

Từ trong người lấy ra thư báo khẩn mấy ngày trước nhận được, trong thư chỉ đơn giản vài dòng, vì không thể tin được, hắn đã xem đi xem lại không dưới mười lần, nội dung bên trong cơ hồ đều đã thuộc lòng, xác nhận mắt không nhìn lầm, hắn từ trước đến nay được gọi là thiết sư suýt nữa bị mấy dòng chữ ít ỏi này đánh bại.

Kinh sư nội loạn, Quân thượng Chiêu Nguyên Đế chi huynh Cát Nguyên Vương mưu phản. Trong lúc dẫn binh thảo phạt, diệt trừ tặc tử, bị loạn thần ẩn nấp trong thành thừa dịp ám sát, Quân thượng trọng thương, thái y trong kinh đã khám và chữa trị tạm thời không nguy hiểm đến tánh mạng, hiện tại nội loạn đã dẹp yên, sợ rằng bọn nịnh thần tiểu nhân thừa dịp làm loạn, vọng thiết sư tướng quân bình định biên cương dẹp loạn hoả tốc quay về kinh.

Thiết sư tướng quân — cũng là nam tử vào giờ phút này đang nắm chặt lấy thư báo khẩn chăm chú nhìn màn mưa, biết được Chiêu Nguyên Đế bị ám sát, thân mang trọng thương, hắn đã vô cùng nôn nóng, cũng không cố đuổi giết tàn quân bên địch, quay ngựa lại rời khỏi trận doanh, vội vàng bàn giao cho cấp dưới ổn định thế cục trước mắt đợi hắn trở lại sẽ phản công, liền trực tiếp từ nơi đóng quân biên cương chạy về kinh thành.

Lộ trình bảy ngày bị hắn rút lại còn hai ngày một đêm, không ngủ không nghỉ, đã thay bốn lần yên ngựa, hai con ngựa được coi là thiên lý (nghìn dặm) mà mệt đến rã rời, thật vất vả mới tới được tân thành gần kinh sư nhất, thế nhưng ở đoạn đường sau cùng lại đột ngột gặp mưa rào, buộc phải tạm dừng chân trong trạm dịch nho nhỏ này.

Đối mặt với tình trạng phải chờ đợi này, Phiên Ngọc Kỳ sao lại không trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn một đời thiết quyền nắm thật chặt, nhớ tới người nọ vào thời điểm hắn xuất chinh chấp tay đứng thẳng trước bách tính trên hoàng thành, cùng hắn cách biệt trăm thước.

Bậc đế vương kia hiên ngang đứng sừng sững trong gió, cũng chỉ có hắn, có thể từ trên gương mặt anh tuấn nghiêm nghị, lạnh lùng không chút biểu cảm ấy nhìn ra một tia bất đắc dĩ.

nều như không phải ba phía biên quan báo nguy, nội hoạn ản ưu*..... Trầm.....

*nội loạn ần ưu: lo lắng bên trong nổi loạn (editor: ta chém, chém a =,/beta: ta duyệt, duyệt a =)])

Trước khi đi người nọ nữa câu cũng không nói lại, chỉ một lời này đã trở thành động lực mạnh mẽ, chống đỡ cho hắn, dùng 1 nửa binh lực ngăn chặn thế tiến công mạnh mẽ của bọn Man di xâm lược

Vì, hắn đã từng hướng y lập trọng thệ: Đại Chiếu ta sẽ không bị bọn Man di sở chiếm, Đại Chiếu ta sẽ không trở thành nước chư hầu của bọn Man di phía Nam, đế vương của Đại Chiếu cũng sẽ là đế vương của cả thiên hạ!

—— phụng dưỡng quân thượng, trung với hoàng triều, vì quân thượng quyết giành quyền thống trị thiên hạ, thề sống chết không nghĩ.

Hắn phải chiến thắng trở về! Hắn phải ở biên quan dựng lên bức tường thép khiến bọn Man di khiếp sợ! Bảo vệ giang sơn thuộc về Đại Chiếu, bảo vệ con dân Đại Chiếu đã hơn trăm năm phải sống dưới ách áp bức, bảo vệ..... Hắn thề đời đời kiếp kiếp nguyện trung thành với quân thượng!

Bình định biên quan đã gần nửa năm, hắn chưa từng quay về kinh lấy một lần, chỉ có thể thông qua thư từ mới biết được tình hình ở kinh thành, mắt thấy chốt hiểm yếu ở biên cương tộc Man phía Nam đã mất binh lực tái chiến, lòng hắn ý chí sục sôi từ trong doanh trại của địch anh dũng chém giết, mượn thế muốn diệt trừ tận gốc tàn dư của quân Man Di, cũng chưa từng nghĩ một lá thư khẩn lại suýt nữa khiến thế giới không thể phá vỡ của hắn nháy mắt sụp đổ.

“Chiếu Dịch.....”

Ngữ điệu thì thâm, chỉ có một mình hắn mới dám gọi thẳng cái tên đó, đáy lòng nặng nề đến tận cùng. Tay đã nắm chặt thành quyền của Phiên Ngọc Kỳ nói lỏng, lá thư khẩn bị hắn cầm trong tay vò đến nhăn nhúm giờ lại lần nữa được mở ra.

Từng nét chữ đen đậm trên thư tựa như cây cứng như thép đâm vào trái tim..... Đau đến cùng cực.

Nhưng khi ánh mắt lạnh thấu xương dừng trên mấy chữ “Chiếu nguyên đế”, đôi mắt như ánh đuốc của hắn nhất thời trở nên phức tạp, giống như phong vân biến hóa thất thường phía chân trời kia, thế nhưng sau một tiếng thở thật dài của hắn, lại dần dần được trấn định mà trở nên nhu hòa.....

Người này..... Là trời của hắn, là đất của hắn, là tất cả thế giới của hắn.

Chỉ bởi vì lòng trung thành?

—— Không, hắn phi thường hiểu được bản thân đối với vị đế vương cao cao tại thượng kia tồn tại thứ tình cảm gì, chỉ là hắn những năm gần đây vẫn luôn cố gắng kìm nén rồi lại kìm nén, hắn so với bất luận kẻ nào càng rõ ràng hơn bốn phận làm thần tử, hắn không nên nghĩ, không nên hy vọng xa vời, không nên làm vậy bần thần thần y, hắn chỉ cần thề sống chết vì y bảo vệ giang sơn Đại Chiếu, bảo vệ thứ quan trọng nhất trong lòng hắn, cả đời này liền đã thỏa mãn.

Chỉ vì quân quyết thấu tóm thiên hạ, vì sở nguyện của y.

Nhớ rất rõ, tín niệm này, là hắn vào lần đầu tiên gặp y đã được xác lập, đó là mười lăm năm trước, vào ngày mừng thọ sáu mươi tuổi của tiên đế được cả nước chúc mừng, trong buổi lễ quân thần đều vui mừng.....

2. Quyển 1 - Chương 2: Kiểm Hồn

Phiên gia, từ thời Ngũ Đại đã vì Đại Chiếu mà phụng sự, là thế gia võ tướng, gia huấn của Phiên gia chính là “Phụng sự quân thượng, trung với hoàng triều, vì quân thượng thấu tóm thiên hạ, thề sống chết không nghĩ”, từng người trong Phiên gia, chưa học đi đã phải đọc, phải viết câu gia huấn này trước tiên, sau đó là cố gắng luyện võ không ngừng.

Mà Phiên Ngọc Kỳ, là con trai độc nhất của đại tướng quân hộ quốc nhất phẩm đương triều- Phiên Tử Kỳ, lại được Phiên gia ví như một kỳ tài võ thuật trăm năm khó gặp, năm ấy chín tuổi đã đọc rất nhiều sách

vở, không chỉ có ngộ tính cực cao trên phương diện võ thuật, mà tài năng về quân sự từ khi biết đọc biết viết đã vừa được hé mở, luận về binh thư các triều đại đều đã đọc lâu lâu, được Phiên gia xem là cột trụ của nước nhà, sẽ phá vỡ nhục cảnh làm một nước chư hầu của Đại Chiếu.

Người như thế, Phiên Tử Kỳ đối với con trai độc nhất càng thêm sủng ái, tuy rằng Ngọc Kỳ tuổi còn nhỏ không thể dẫn hấn đến chiến trường, nhưng phàm là có đại hội sẵn sẵn hoặc đại lễ chúc mừng đều sẽ mang theo hấn, rèn luyện sự gan dạ sáng suốt cùng khí phách cho hấn.

Chiếu Hòa năm thứ hai mươi bảy, mừng thọ sáu mươi tuổi của Chiếu Hòa đế, cả nước chúc mừng, Phiên Tử Kỳ đóng quân ở biên quan không thể rời bỏ trận tuyến để tham gia lễ mừng long trọng được tổ chức ở kinh thành, tổ phụ của Phiên Ngọc Kỳ phụng mệnh quân thượng mang theo tiểu Ngọc Kỳ tham dự thịnh yến lần này.

Toàn thân áo giáp ngân sắc (màu bạc) nhẹ nhàng bao lấy thân hình nho nhỏ của thiếu niên, hiển lộ một cổ anh khí hào hùng, trên đầu được buộc chặt bởi một sợi dây màu bạc long cân, mũ sắt bao lấy khuôn mặt non mềm dán sát hai bên thái dương, như vậy rỗng bay phấp phới giữa trời cao, tự nhiên mà uy phong凛冽, hơn nữa Phiên Ngọc Kỳ mày rậm mắt to diện mạo tuấn tú, nhất định sẽ trở thành một tướng quân mạnh mẽ oai phong của gia tộc.

Chiếu Hòa đế ngồi trên cao cơ hồ liếc mắt một cái đã chú ý ngay tới Phiên Ngọc Kỳ, thường nghe người ta nhắc tới tinh hoa hiếm thấy của nền võ học này, quay đầu lại nhìn các hoàng tử đang ngồi bên cạnh mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người thái tử, mặc dù đứa con lớn của hấn đã hơn bốn mươi, hấn cũng có rất đông con trai nối dòng, nhưng hấn lại chỉ đặt kỳ vọng sâu sắc nhất lên người con thứ tám Chiếu Dịch mười ba tuổi.

Kỳ vọng này cũng không phải không có nguyên do, cũng giống Phiên Ngọc Kỳ có thiên tư cực cao trong võ học, với Trữ Chiếu Dịch bất luận về sách lược quân sự hay là quyền mưu chính trị người thường cũng khó có thể sánh được, tuổi còn nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, phàm là đạo lý nho giáo với hàng trăm ý niệm không một điều nào không thông hiểu, thấu đáo.

Chiếu Hòa đế vĩnh viễn nhớ rõ khi Chiếu Dịch bảy tuổi, đứng ngoài quan sát ngài phê duyệt tấu chương đã bày tỏ ý kiến, vừa thông suốt rõ ràng minh bạch, lại có trình tự phân minh, thông hiểu việc xưa, còn bàn cả về thuế má hiện nay, khiến cho tâm ngài run rẩy dữ dội, khi đó từ những biểu hiện của Chiếu Dịch ngài có thể cảm nhận được niềm tin kiên định muốn chấn hưng Đại Chiếu của hấn.

Tự dấy về sau, Chiếu Hòa đế liền vô tình mà hữu ý bắt đầu nghiêng về bồi dưỡng khai phá mọi loại tài năng của Chiếu Dịch, cùng với quá trình lớn lên của Chiếu Dịch, ngài dần dần phát hiện, khả năng thông hiểu của đứa nhỏ này vượt xa mong muốn cùng tưởng tượng của ngài, năng lực tiếp thu nhanh đến kinh người, hơn nữa không chỉ văn thao, võ lược cũng không bỏ sót, là kỳ tài trăm năm khó gặp!

Có người nổi nghiệp như vậy, Chiếu Hòa đế tất nhiên là vui sướng vạn phần, Trữ Chiếu Dịch thời điểm mười hai tuổi đã được đặc ân vào đại điện tham gia nghe tấu trình và quyết định sự vụ, thấy rõ năng lực phân tích xuất sắc cùng với bản lĩnh ứng đối, quyết đoán dứt khoát của hấn, các cựu thần đều bị thuyết phục sâu sắc, lòng người sở hướng, Trữ Chiếu Dịch mười hai tuổi liền đăng quang lên ngôi vị thái tử, khiến cho nguyên thái tử Trữ Chiếu Trác dù không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì được.

Ngồi bên phải Chiếu Hòa Đế, Trữ Chiếu Dịch bắt gặp mâu quang của phụ vương đang hướng về phía mình, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút cảm xúc dao động, sự khen ngợi cùng sủng ái của phụ vương làm cho trong lòng y kính nể, mặc dù còn trẻ đã ở địa vị cao, nhưng y thập phần rõ ràng vị trí của mình, cũng không cậy tài khinh người, chính là thiên tính trời cho, tính tình y vẫn luôn lãnh tĩnh đạm mạc, đối với sự việc gì phát sinh cũng đều lấy lý tính phân tích, không hề làm theo cảm tính, nhưng chính khí độ không màng phân tranh này của y lại khiến cho con người y càng thêm có sức thuyết phục.

Trữ Chiếu Dịch cùng Chiếu Hòa đế giống nhau, giữa đông đảo con cháu quan lại chú ý trước hết chính là thiếu niên Phiên Ngọc Kỳ.....

Mà Phiên Ngọc Kỳ, giữa một đám hoàng tử kia chú ý đầu tiên cũng chính là đương kim thái tử Chiếu Nguyên Quân (chú thích 1).

Mũ bạch ngọc bó buộc gọn mái tóc đen dài, toàn thân vận hoa phục hoa văn hình rồng kim sắc cùng bên hông đeo một thanh gươm chuôi có gắn ngọc lưu ly sương hoa toát lên khí chất quý phái của bậc đế vương, nhưng làm cho thiếu niên Ngọc Kỳ ấn tượng khắc sâu nhất không phải vẻ ngoài tuấn đỉnh xuất chúng của Chiêu Nguyên thái tử, mà hắn cảm nhận được là khí chất bên trong cùng đôi mắt đen nhánh thâm sâu như vầng trăng biển ảo không ngừng của đối phương.

Hắn tuổi còn nhỏ vẫn đọc không ra tình tự ẩn hàm trong đôi mắt kia, thẳng đến khi lớn, luôn hầu hạ bên cạnh người này liên tục nhìn thấy loại ánh mắt này của y, hồi tưởng lại, mới biết được trong đôi mắt kia từ đầu đến cuối đều cất giấu dự tính cùng mưu lược mênh mông đến dường nào.

Nhưng không dựa vào lý trí mà chỉ là cảm giác nhạy bén, bất tri bất giác trong lòng Phiên Ngọc Kỳ đối với thái tử mới lần đầu gặp mặt này sinh ra một loại cảm giác kính nể. Cho nên ở thọ yến khi thiếu niên giúp vui bằng cách so kiếm, cặp mắt kia càng nhìn chăm chú hơn làm cho trước mắt hắn sinh ra cảm giác kính sợ, hắn lui bước, thua bởi vị đế vương trẻ tuổi còn chưa rút thanh kiếm ngọc lưu ly ra khỏi vỏ.....

Gần ngay khi trận tỷ thí giữa hai người kết thúc, không đợi Trữ Chiêu Dịch mở miệng nói ra điểm mù trong kiếm thuật của Phiên Ngọc Kỳ, kế tiếp một tình huống đột phát, làm cho tất cả mọi người kinh hãi ngay ngắn cả người.

Mũi tên sắc bén cùng với âm thanh xé rách không khí mạnh mẽ lao tới, xuy một tiếng bắn xuyên qua hai thiếu niên lúc đó đang đối mặt nhau, ước chừng tiến vào hơn hai tấc.

Trong nháy mắt, không khí vốn đang hài hòa ngưng đọng lại, một khắc trước còn huyền ảo âm ỉ, sau khi nhận thức sự việc vừa xảy ra, mọi người đều nhìn chăm chăm vào mũi tên kia, ý thức lúc này nhất thời trống rỗng.

Phiên Ngọc Kỳ đứng thẳng ngay trung tâm đội nhạc võ còn chưa biết phản ứng thế nào với tình huống này, thì mưa tiễn đầy trời liền bay tới.

Trong mắt mọi người đang kinh hoảng là sự sợ hãi đến tột cùng, chứng kiến khắp bầu trời những mũi tên tử vong như một cái lưới ập xuống, mọi người lúc này mới lấy lại hồn phách của mình. Kêu lên sợ hãi chạy trốn, tránh không kịp liền bị vũ tiễn sắc bén xuyên qua thân mà chết.

Tiếng kêu kinh hoảng, tiếng hô đau đớn, tiếng gọi âm ỉ hợp thành một dàn âm thanh tử vong của những con người tuyệt vọng.

Ngốc lăng đứng tại chỗ, Phiên Ngọc Kỳ trừng lớn mắt, ánh lên trong đó là cảnh tượng người chết thảm, tranh nhau chạy trốn, trong nháy mắt, hắn cơ hồ quên hết mọi thứ, quên cả binh thư cùng võ nghệ, trong đầu hiện ra một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại sự sợ hãi nguyên thủy theo bản năng, thậm chí quên luôn phải trốn tránh, thẳng đến khi bị người đối diện nhào tới.....

“Dừng ——!”

Hắn rõ ràng nghe thấy một tiếng kêu từ phía trên, biết rõ người bảo vệ mình chính là thái tử Đại Chiêu, nguyên bản là người mà bản thân thề phải sống chết bảo vệ sau này, lại vẫn không biết nên phản ứng gì, chỉ là cử động tay hoặc chân, vậy mà thân thể hoàn toàn cứng ngắc mất đi sự linh hoạt thường ngày.

Trữ Chiêu Dịch cũng không đối với Phiên Ngọc Kỳ chưa đủ mười tuổi này trông mong điều gì, kéo theo hắn chạy nhanh tới bên sân, dựng một cái bàn thấp lên che ở trước người tránh sự uy hiếp từ cơn mưa tên, dùng thanh âm như muốn đóng băng đại não cơ hồ khiến người ta lạnh đến thấu xương, nói với hắn một câu: “Không cần chạy loạn! Đứng ở nơi này!”

Sau đó cũng không quay đầu lại dẫn thân vào trong làn mưa tên, Phiên Ngọc Kỳ sợ sệt nhìn bóng dáng kia, nhìn thiếu niên chỉ lớn hơn mình bốn tuổi kia quát to một tiếng với khí thế như sấm sét rút ra bảo kiếm Sương Lưu Hoa.

Bảo kiếm rút ra khỏi vỏ trong nháy mắt mang theo từng đạo ánh sáng bầy sắc, kiếm khí như cầu vồng, vung lên quét qua đánh gãy tan tác mưa tên.

Trong chớp mắt chém ra bảy tám kiếm, cả màn tên tử vong bị kiếm khí sắc bén của y mở ra một chỗ hổng thật lớn.

Chúng tướng nghe lệnh! Bảo hộ Hoàng Thượng rút về đại điện! hộ vệ Mặc Khuyển theo ta tiêu diệt tặc tử!

Tình thế suy sụp trong nháy mắt được vị thái tử trẻ tuổi xoay chuyển, thanh âm trong trẻo không mang theo chút run rẩy, bình tĩnh hạ lệnh.

Trong khi ra lệnh, lại chém hơn mười kiếm, đem toàn bộ mưa tên đang không ngừng lao xuống chặt chém, đồng thời tiếp cận với nhóm thích khách bắn tên lẫn trốn trong góc bóng tối.

Đội hộ vệ đã được huấn luyện sau khi tuân lệnh từ trong hướng ra ngoài tầng tầng lớp lớp bảo vệ Chiêu Hòa đế, nhanh chóng hướng đại điện chạy tới. Không biết từ chỗ nào một bóng đen mặc giáp đỏ ẩn trong đám hộ vệ vùng kiếm hướng tới nhóm thích khách xung phong liều chết.

Trong đó thái tử Trữ Chiêu Dịch tay cầm bảo kiếm Sương Lưu Hoa đứng mũi chịu sào, huy kiếm chém giết, theo một đạo hồng quang phát ra là từng mảng huyết sắc, cường hãn quả thực giống như Tu La trong địa ngục.

Phiền Ngọc Kỳ tránh bên chiếc bàn thấp, lẳng lặng nhìn cảnh chém giết phát sinh trước mắt, thân thể bị kiếm chém đứt từng mảng rơi trên mặt đất, vẫn còn co giật run rẩy không ngừng, máu phun trào từ màu đỏ dần biến thành màu đen, trong giây lát, đội nhạc võ đông như vậy giờ chỉ còn là những thi thể không nguyên vẹn chất thành đồng.

Phiền Ngọc Kỳ hãy còn ngẩn người, giờ phút này trong đầu chỉ có một nghi vấn, đó chính là —— máu người nguyên lai đỏ như vậy, mùi vị lại khiến người ta buồn nôn như vậy.

Đó là lần đầu tiên Phiền Ngọc Kỳ nhìn thấy người với người tranh đấu chém giết, tại đây một ngày trước kia, “Thề sống chết bảo hộ chủ tử” một câu này ở trong đầu hẳn vẫn chỉ là một khái niệm trừu tượng, luận về cụ thể hẳn cũng không biết đến tột cùng thề sống chết là như thế nào? Là muốn ai chết? Phải là hẳn hay là địch nhân?

kiếm là hung khí, kiếm thuật là kỹ thuật giết người, người vùng kiếm, chỉ có hình không có thần, chỉ có ý mà không có chí, nếu người không nhận thức việc cầm kiếm giết người, vậy thà rằng sớm bỏ cuộc!

Trước mặt một tên thích khách xông tới giết hẳn, hẳn rút ra thanh kiếm Vân Tường phụ thân ban cho để chống trả, nhất thời bối rối hoàn toàn đã quên cách vùng kiếm như thế nào, đứng ngoài cách xa mười thước, Trữ Chiêu Dịch lấy kiếm Sương Lưu Hoa giết tên thích khách này cứu hẳn một mạng, lấy ngữ điệu lãnh tĩnh dị thường như vậy răn dạy Phiền Ngọc Kỳ.

Mặc dù mới chín tuổi, nhưng suy nghĩ đã có xu hướng trưởng thành, Ngọc Kỳ tập võ đã năm năm bị những lời này quát cơ hồ tổn thương đầy mình, cho nên khi màn chém giết chấm dứt, bản thân bị tổ phụ ôm vào trong ngực, hẳn cũng chưa thể phản ứng.

Điều duy nhất làm cho hẳn nhớ rõ, chính là khi Trữ Chiêu Dịch thu kiếm vào vỏ, được hộ vệ bao quanh rút ra mũi tên bị bắn vào vai, xoay người, do dự thoáng nhìn về phía mình.

Mâu quang phức tạp hẳn nhìn không hiểu, hẳn chỉ biết, ngày này, ngày hẳn cùng với chủ tử của hẳn lần đầu tiên gặp mặt, hẳn lại được y cứu hai lần.....

Hết chương 2

Chú thích 1: cách nói phổ biến, cổ nhân đều có hai tên, Trữ Chiêu Dịch ở đây, Chiêu Dịch là tên, Chiêu Nguyên là tự, mà cổ nhân sau khi lớn, trừ bỏ cha mẹ trưởng bối, người khác không thể xưng tên, chỉ có thể xưng tự, ở đây hy vọng mọi người không bị lừa dối mơ hồ (kỳ thật kiến thức cổ văn ngẫu nhiên rất có hạn, chỉ bằng ngón tay, hy vọng mọi người thông cảm)

Về niên hiệu cũng giống như tự..... Thật sự vì Tiểu Vũ thật sự lười lặp lại tên, cảm thấy sẽ không ảnh hưởng nội dung chính văn, cho nên sẽ không tìm một cái tên mê hoặc đại chúng nữa.....

Dưới là nội dung tìm trên Bai du:

Ở cổ đại, bởi vì đặc biệt coi trọng lễ nghi, cho nên cách xưng hô tên, tự thập phần chú ý. Trong quan hệ giao tiếp giữa người với người, tên bình thường dùng để xưng hô khiêm tốn, gọi nhún nhường, hoặc trên đối với dưới, cách xưng hô lâu dài so với tạm thời. Trong khi đó ngang hàng, chỉ có tình huống sau khi quen thuộc mới xưng danh với nhau, ở đa số tình huống, nhắc tới đối phương hoặc gọi thẳng kỳ danh người khác, sẽ bị cho là một hành vi không lễ phép. Trong khi đó ngang hàng, xưng tự nhau, thì lại cho là có biểu hiện có lễ độ. Khi đối đáp, vị trí thấp đối với người tôn quý viết thư hoặc gọi, có thể xưng tự, nhưng tuyệt đối không thể xưng danh, nhất là danh của quân chủ hoặc cha mẹ trưởng bối mình, ngay cả đề cập cũng không thể đề cập, nếu không chính là “Đại bất kính” hoặc gọi “Đại nghịch bất đạo”, cho nên liền nảy sinh chế độ cấm kỵ đặc biệt có ở nước ta.

3. Quyển 1 - Chương 3: Hộ Vệ

Trở lại Phiên phủ, Phiên Ngọc Kỳ liền tự mình nhốt vào trong phòng, hồi tưởng lại đủ thứ trong buổi lễ, hồi tưởng lại thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã nhắc nhở hắn phải có giác ngộ khi vung kiếm, vì hoàng gia, quân vương Đại Chiêu tương lai giành quyền thống trị thiên hạ.

Suốt một ngày một đêm, đứa trẻ năm ấy mới chín tuổi lần đầu tiên tĩnh tâm như vậy nghiêm túc suy nghĩ về quá khứ của bản thân, cùng tương lai sắp tới sẽ đổi mới.

Đối mặt với bản thân vô hình cũng lại vô thần, đối mặt với sự yếu đuối đến mức phải dựa vào chủ tử cứu trợ chính mình, hắn cũng không hề trốn tránh, mà chỉ cố gắng ổn định tâm trí mình để nghĩ đi nghĩ lại một lần rồi lại một lần!

Cuối cùng, nghe trong tiếng gọi của mẫu thân có phần lo lắng, hắn mới chủ động đẩy cửa phòng mình ra, bình tĩnh nhìn về mặt u sầu không kịp che dấu của mẫu thân, đứng phía sau nàng là tổ phụ đầu tóc đã hiện những vết hoa râm, hắn kìm nén đã quá đủ chỉ nói ra một câu: “Phiên Ngọc Kỳ thề vì quân thượng giành quyền thống trị thiên hạ, dù chết không từ!”

Hơi thở dồn dập, mắt hồ trừng lớn, và năm ngón tay nắm chặt đến run rẩy đều nói lên rõ ràng quyết tâm giác ngộ cùng cố gắng của đứa trẻ mới chín tuổi này —

Hắn phải vì chủ tử của mình mà vung kiếm! Hắn sẽ thề sống chết bảo vệ chủ tử! Hắn sẽ không chần chừ chém giết tất cả địch nhân ngăn cản trước mặt hắn dám uy hiếp đến sự an toàn của người kia!!

Bởi vậy khi cơ hội đó đến, hắn không chút do dự mà đưa tay nắm chặt lấy.

Chiêu Hòa năm thứ hai mươi tám, Chiêu Nguyên thái tử muốn thành lập một đội ám vệ cho riêng mình, đem theo tâm phúc chọn lựa trong tổng cộng một trăm linh bảy thiếu niên ưu tú, riêng Phiên gia còn có năm người, mà Phiên Ngọc Kỳ, sau khi nghe thấy tin tức này chủ động xin đi giết giặc.

Một năm trước, hắn dốc lòng đi theo phụ thân Phiên Tử Kỳ ở biên cương rèn luyện tròn một năm, hắn tin tưởng vững chắc, hắn lúc này, đã không còn là nam hài hèn nhát run rẩy phía sau cái bàn thấp kia nữa.

Sau khi tiến cung, trải qua tầng tầng các loại thí luyện tuyển chọn, một trăm linh bảy người cuối cùng đã cắt giảm còn bảy mươi tám người, khi bọn hắn tới thao trường sau đại điện cả đội ngũ đều đồng loạt chính tề, Phiên Ngọc Kỳ lại một lần nữa gặp được Trữ Chiêu Dịch.

Thiếu niên thiên tử mười bốn tuổi lúc này đã cao lớn trưởng thành, toàn thân kim sắc hoa phục long văn, ngọc thụ lâm phong, mặt như quan ngọc, chỉ là hiện giờ vẻ mặt không chút biểu tình kia càng tô lên sự uy nghiêm của một bậc đế vương, so với trong ấn tượng của Phiên Ngọc Kỳ lại thêm vài phần tôn quý khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Bọn họ bảy mươi tám người nhất loạt quỳ xuống, thái tử Chiêu Nguyên hai tay chấp sau lưng, không bảo bọn hắn đứng dậy ngay mà đi thẳng đi vào bên trong đội hình đang xếp thành hàng, cẩn thận xem kỹ những thiếu niên sắp trở thành trợ thủ đắc lực của mình, vì mình cống hiến.

Nhưng mà khi y đi đến bên cạnh Phiên Ngọc Kỳ, cước bộ y bất giác dừng lại, từ phía trên quan sát một lúc lâu.

Y trầm mặc làm cho Phiên Ngọc Kỳ toàn thân căng thẳng, không thể không khẩn trương. Nhưng ngay sau khoảng im lặng như muốn nghẹt thở này, hần đột nhiên nghe thấy Chiêu Nguyên thái tử trầm giọng hỏi một câu: “Kiếm của ngươi —— đã khai phong*?”

*Khai phong: đã được rút ra khỏi bao (editor: ta đoán thế =,=/ beta: *gật gù* đoán có lý =))

Một câu hỏi khiến Phiên Ngọc Kỳ trong đầu sững sờ, nhưng ngay sau đó hần hồi tưởng lại lúc đối phương đối với mình nói những lời đó, nháy mắt bừng tỉnh ý tứ của thái tử, liền dùng ngữ điệu kiên định đầy khí phách nói ra tám chữ:

“Kỳ lợi đồng tâm**! Chém sắt như chém bùn!!”

**Kỳ lợi đồng tâm: một lòng cắt đứt lợi ích, tình cảm (chém bừa ;__

Trên mặt Trữ Chiêu Dịch bất động thanh sắc, nhưng sau khi nghe đến hai câu này đồng tử trong mắt đột nhiên co rút một chút. Hần nhìn thiếu niên nho nhỏ đang quỳ một gối xuống mà toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu kia, dùng ngữ điệu ôn hòa chính mình cũng không phát giác nói: “Tốt lắm! Tên ngươi là gì?”

“Bẩm thái tử điện hạ: thần là Phiên Ngọc Kỳ!”

Đối với bảy mươi tám thiếu niên tinh hoa được tuyển chọn này mà nói, điều vinh quang nhất không gì hơn chính là có thể khiến cho chủ tử của bọn họ Chiêu Nguyên thái tử nhớ kỹ tên bọn họ.

Phiên Ngọc Kỳ bị hỏi tên là đương nhiên, bởi vì qua các vòng chọn lựa thí luyện, hần thủy chung vẫn giữ vị trí đứng đầu, mặc dù trong nhóm người này không hề ít người lớn hơn hần hai ba tuổi, nhưng chỉ vừa bắt đầu nâng kiếm, hần trong mắt cũng chỉ có một mục tiêu: đánh ngã đối phương giành lấy thắng lợi.

Luồng khí phách hần nhiên kia cũng không phải chỉ là đứa trẻ ngoan ngoãn ở trong nhà đọc binh thư luyện kiếm mà có được, bởi vậy tên tuổi Phiên Ngọc Kỳ rất nhanh liền được mọi người biết đến.

Đơn giản chỉ là đối mặt, thái tử Chiêu Nguyên xoay người sau lại nhớ tới phương trận phía trước, ý bảo người bên cạnh có thể bắt đầu.

Kế tiếp, những ai được đọc đến tên, mời theo ta rời khỏi thao trường, những người còn lại ở tại chỗ đợi lệnh.

Cũng không nói nguyên nhân gì, chỉ hạ lệnh, những người được đọc tên dù trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng không một ai dám mở miệng hỏi một câu. Bọn họ đồng loạt đi theo người bên cạnh Chiêu Nguyên thái tử vào cung, vua muốn thần làm, thần nhất định phải làm, không hỏi vì sao, phục tùng là mục đích duy nhất của bọn họ.

Bảy mươi tám người, bị hộ vệ mang đi hai mươi tám người, còn lại chỉ có năm mươi người, Phiên Ngọc Kỳ cũng là một trong số đó.

Đối mặt với những thiếu niên tâm còn nghi hoặc này, Chiêu Nguyên thái tử không giải thích nhiều chỉ nói một câu: “Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là người của Chiêu Nguyên ta, vì ta mà hành động, các ngươi gọi là —— Mặc Khuyển Vệ.” (Beta : vệ sĩ cún đen? dễ thương quá=) Editor : (...) *cười ngặt nghèo*=))))))

Bắt đầu từ ngày đó, Chiêu Nguyên thái tử liền sai người ngày đêm nghiêm khắc huấn luyện năm mươi người này, sự tồn tại của Mặc Khuyển Vệ chỉ có số ít người biết, Phiên Ngọc Kỳ khi đó cũng không biết hai mươi tám người kia đến tột cùng là bị đưa đi nơi nào, hần vẫn không quá mức lưu tâm tới chuyện này, chỉ một lòng một dạ cố gắng nâng cao tu vi võ nghệ của bản thân.

Tính cách Phiên Ngọc Kỳ giản dị, hiếu học dám nghĩ dám làm, tuy rằng ngay từ đầu người khác đều bởi vì hần là nhi tử của nhất phẩm tướng quân Phiên Tử Kỳ mà có điều kiêng kị, nhưng hần cũng không cậy tài khinh người, cư xử hiền hậu có lẽ nghi cùng tác phong gia giáo, bởi vậy rất nhanh liền hòa mình cùng những người khác. Bất tri bất giác trở thành nhân vật trung tâm của Mặc Khuyển Vệ, bên cạnh thường xuyên vây quanh một đám người.

Mà điều những thiếu niên mới lớn này thích đàm luận nhất, chính là chủ tử của bọn họ —— Chiêu Nguyên thái tử.

Chiếu Nguyên thái tử so với bọn hắc lớn hơn chút ít, nhưng thiếu niên thiên tử vẫn tư mẫn tiếp, tài hoa hơn người, trong đầu có giấu hàng vạn quyển sách uyên bác không thể không làm bọn hắc kính ngưỡng, ngoài ra, về tu vi võ nghệ, Chiếu Nguyên thái tử cũng là thần tượng mà những thiếu niên đó sùng bái kính ngưỡng.

“Các người có biết, lai lịch thanh kiếm Sương Lưu Hoa đeo bên hông thái tử điện hạ không?”

Vào ban đêm, một đám thiếu niên không lên giường nghỉ ngơi mà ngược lại sinh lực dồi dào vây quanh ngọn đèn, nhỏ giọng tán gẫu, trong đó một thiếu niên rất thần bí hỏi mọi người có biết lai lịch thanh kiếm của thái tử không.

Một đám thiếu niên lắc lắc cái đầu quả dưa nhỏ, không ai biết được đáp án câu hỏi này, nhưng bọn hắc đều nghe nói qua sự lợi hại của thanh Sương Lưu Hoa kia, đợt lễ mừng thọ yến một năm trước kia không hề ít đứa nhỏ đi theo phụ thân mình đến tham gia, cũng có vài thiếu niên giống như Phiên Ngọc Kỳ may mắn thoát chết mà được thấy tận mắt sự uy nghiêm của thiếu niên thiên tử.

Một phen kiếm Sương Lưu Hoa vung lên tiêu sái tự nhiên, sắc bén phi thường mà lại hoa lệ vô song, mũi kiếm kia hướng đến đâu thẳng đến đó; thần thái không gì cản nổi ấy đã sớm khắc sâu vào trong mắt, trong lòng các thiếu niên, đều bị võ nghệ tinh luyện của Chiếu Nguyên thái tử thuyết phục.

Mọi người trong Mặc Khuyển Vệ đều nghe qua các phiên bản miêu tả liên quan đến ngày đó, tự nhiên đối với bảo kiếm luôn không rời khỏi người Chiếu Vân phi thường hứng thú.

Thậm chí ngay cả Ngọc Kỳ tập luyện võ nghệ cả ngày mệt đến mức khi lên giường chỉ muốn ngủ như chết, nghe đến vấn đề này cũng không cầm được mà mở mắt, dựng lỗ tai lên.

“Hắc hắc, dù có đoán các người cũng không thể biết, đây là cha ta nói cho ta biết, nhớ năm đó a..... Ôi!”

“Nghe người nhiều lời vô ích như vậy làm gì, nói mau!”

Một thiếu niên nôn nóng thấy bằng hữu cố ý thừa nước đục thả câu, một chiếc giày từ đầu bay qua đập ngay giữa đầu.(chém mạnh =,=)

Thiếu niên bị đập trúng vừa định nổi giận, lại thấy mọi người đều một bộ dạng hung hãn xoa tay “Còn dài dòng nữa tính mệnh của người khó bảo toàn”, lập tức thay vào đó biểu tình cún nhỏ cụp đuôi.(theo ta ý là nhún nhường ‘___’~)

“Đừng nóng vội, ta nói đây, nói đây.....”

Kết quả là, thiếu niên đó rủ rủ nói về lai lịch của kiếm Sương Lưu Hoa.

Nguyên lai, bảo kiếm này có nguồn gốc từ bội kiếm của giang hồ du hiệp Tiêu Dao Tử, người này hai mươi năm trước là người đứng đầu giới võ hiệp trên giang hồ, đồng thời cũng là kiếm khách giỏi nhất đứng đầu trong giới võ học giang hồ, tục truyền nói tu vi võ công người này đã không thể liệt vào hàng phàm nhân, sự huyền diệu tinh xảo của kiếm pháp này chỉ có người phi thường mới có khả năng hiểu được.

Bảo kiếm Sương Lưu Hoa của hắc là tinh hoa được làm bằng sắt lấy từ độ sâu trăm thước trong hàn băng ở vùng địa cực nước khác, thân kiếm sương bạch, lưỡi kiếm gần như trong suốt, ánh nắng chiếu rọi sẽ chiết xạ ra hào quang bảy màu rực rỡ, tên cổ ngọc lưu ly, là thanh bảo kiếm tuyệt thế sắc bén đến cực điểm, quanh năm phiếm một cổ hàn khí, tính chất thông suốt vô cùng, lưu truyền rằng thanh bảo kiếm này tự chọn lựa chủ nhân, đến nay thân vật này vẫn luôn kiên cố, không người thường nào có khả năng khống chế, nguyên nhân là vì tu vi võ học của Tiêu Dao Tử đã lên đến cực điểm mà lui về ẩn trong thâm sơn biệt tung tích, Sương Lưu Hoa luôn làm bạn bên cạnh hắc cũng theo đó mà biến mất khỏi hậu thế.....

“Vậy vì sao thái tử điện hạ có thể khống chế thần khí này chứ? Chẳng lẽ thái tử điện hạ cũng là thần tiên?”

Nghe xong câu chuyện của thiếu niên, một thiếu niên khác liền hỏi, kết quả dẫn tới chính là bị đám đồng bạn lên tiếng phê phán như thủy triều.

“Thái tử điện hạ đương nhiên là thần tiên! Là thần long chuyển thể cứu Đại Chiếu ta khỏi nước sôi lửa bỏng! Cha ta đã nói như vậy nói cho ta biết.”

“Cũng chỉ có thần khí mới xứng với thái tử điện hạ!”

“Thái tử điện hạ là chủ tử chúng ta thể sống chết nguyện trung thành, người đương nhiên so với chúng ta phàm nhân không giống nhau!”

Một đám thiếu niên mới lớn, người một lời ta một ngữ tinh thần quần chúng trào dâng khen ngợi vị thần trong lòng bọn họ, mà giữa đông hỗn loạn chỉ có một người thanh tỉnh. Phiên Ngọc Kỳ sau khi nghe qua tin đồn này nghĩ đến vấn đề không giống với bọn họ, hẳn tự nhiên cũng sẽ đối với kiếm Sương Lưu Hoa cảm thấy hứng thú, nhưng kiếm dù có tốt nếu không có tu vi võ học thâm hậu làm nền tảng chỉ sợ đều chỉ là phế liệu.

Hồi tưởng lại khi lần đầu gặp Chiêu Nguyên thái tử, khí thế như cầu vòng vung kiếm chém một màn vông tên, Phiên Ngọc Kỳ trong đầu chỉ lóe lên hai câu hỏi:

Võ nghệ của Thái tử điện hạ là học của ai?

Mà hẳn, chỉ dựa vào từng ngày tu luyện như vậy, khi nào mới có thể đuổi kịp cước bộ của y?

————— phụng dưỡng quân thượng, trung với hoàng triều, vì quân thượng giành lấy quyền thống trị thiên hạ, thể sống chết không nghĩ.

Lại một lần nữa nhớ tới câu gia huấn này, mà Phiên Ngọc Kỳ giờ đây, tự hỏi đồng thời hai vấn đề kia, đối với việc lý giải câu gia huấn này càng sâu thêm một tầng.

Hắn phải dứt khoát quát roi vào chính mình, tu luyện càng khắc khổ, tranh đấu để vượt hơn người khác, mới xứng là người của Chiêu Nguyên thái tử.

Hết chương 3

(Tình cảm của 2 anh phát triển quả thật chậm rì a, cơ mà chương sau sẽ có chút thay đổi hơn, các nàng cứ phải nói là kiên nhẫn, dục tốc bất đạt a =v=)

4. Quyển 1 - Chương 4: Trung Nghĩa

Trừ bỏ những việc bắt buộc của Mặc Khuyển Vệ mỗi ngày phải thực hiện, Phiên Ngọc Kỳ tự mình gia tăng lượng huấn luyện, người khác nghỉ ngơi nói chuyện phiếm là lúc hắn đọc không dưới trăm lần binh thư kết hợp với việc quan sát thể trận ở biên cương, tự mình suy diễn những trận thức có khả năng tấn công và phòng ngự tốt nhất, chạng vạng đêm khi những người khác đã đi ngủ, hắn lại một mình một người ở lại thao trường luyện kiếm trên hai canh giờ.

Cứ thế qua một năm, trình độ binh pháp của hắn đã vượt xa so với đồng bạn của hắn, kiếm pháp cũng tinh tiến vượt mức nhanh chóng.

Ngày hôm đó, hắn vẫn như trước luyện kiếm dưới trăng, trong ngày vừa có một trận tuyết lớn, ánh trăng trong trẻo mà lạnh lẽo chiếu rọi trên mặt tuyết, phiếm ra mảng sương trắng lạnh lùng, nhưng ở ngay giữa trời băng thiên tuyết tràn ngập như vậy, Phiên Ngọc Kỳ không chút nào cảm thấy rét lạnh, thậm chí trên trán còn lộ những giọt mồ hôi.

Hắn luyện kiếm hết sức chuyên chú, thẳng đến khi trăng đã lên cao trên đỉnh, hắn mới ổn định nội tức, thu thế, tra kiếm vào vỏ.

Tùy ý nâng cổ tay lau đi mồ hôi nóng bên má, Phiên Ngọc Kỳ đi đến giá binh khí cạnh sân, cầm lấy chiếc áo khoác được mình vắt lên đấy, xoay người định quay về chỗ nghỉ, nhưng chưa đi được hai bước thân hình hắn liền dừng lại.

Đôi mắt lập tức trừng lớn ngạc nhiên nhìn người đang đứng rất bình ổn cách đó mười thước, hắn nghĩ bản thân xuất hiện ảo giác, ngơ ngẩn lấy tay nhu nhu đôi mắt mệt mỏi, chính là sau khi mở lại, trong tầm mắt vẫn là thân ảnh uy nghiêm như trước đứng sừng sững tại đấy.

“Thần Ngọc Kỳ bái kiến thái tử điện hạ!”

Phiền Ngọc Kỳ cơ hồ luống cuống tay chân quỳ xuống vãn an, ai có thể nghĩ rằng tại đây đêm khuya, Chiêu Nguyên thái tử ban ngày bận rộn không thấy bóng dáng nhưng lại xuất hiện trên thao trường.

Hắn cũng không biết thái tử đã đứng ở đấy bao lâu, là ngay từ đầu? Hay là giữa chừng tới? Mà y đến thao trường làm cái gì?

Đầu óc Phiền Ngọc Kỳ bị nhiều nghi vấn phức tạp lấp đầy, hắn không dám ngẩng đầu, bởi vậy cũng không biết giờ phút này biểu tình trên mặt Chiêu Nguyên thái tử ra sao.

Trữ Chiêu Dịch cúi đầu nhìn Phiền Ngọc Kỳ quỳ xuống một gối, tuy rằng y không tham gia trong việc huấn luyện Mặc Khuyển Vệ, nhưng mỗi ngày những người phụ trách huấn luyện bọn họ đều phải trình lên một bản báo cáo ghi chép đầy đủ, cho nên y đối với những thành tích của bọn họ có thể nói nắm rõ trong lòng bàn tay, bởi vậy Phiền Ngọc Kỳ nằm trong năm mươi người tiến bộ nhanh nhất nảy sinh rất nhiều nghi vấn.

Y nhớ rõ lần đầu khi nhìn thấy đứa nhỏ này, trong đôi mắt to kia của hắn tràn ngập trí tuệ nhưng dấu không được tính trẻ con nhẹ mê man, lúc đầu bị thích khách tập kích bất ngờ, biểu hiện ra ngoài chính là sợ hãi cùng do dự. Y lúc ấy cũng chỉ đưa cho hắn một gợi ý đơn giản mà thôi, hắn có thể giác ngộ triệt để đến mức này?

Không cần hỏi, y cũng có thể nhìn ra quyết tâm của hắn, bởi vì từ trong ánh mắt kiên định của hắn có thể thấy được hết thảy các đáp án cho dự đoán của y, chỉ là khiến cho y nghi hoặc khó hiểu, chính là động lực tinh thần khiến thiếu niên tự nguyện nghiêm túc kiểm chế bản thân tích cực tập võ là gì?

Nguyễn trung thành với hoàng triều, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ y đặt ra cho bọn hắn là được rồi, hắn vì sao đêm khuya không nghỉ lại ở đây, trong gió lạnh đến thấu xương như vậy kiên trì luyện kiếm?

Chẳng lẽ chỉ là vì câu gia huấn kia của Phiền gia bọn họ? Trừ bỏ vì thân phận của cả hai không nói làm gì, Trữ Chiêu Dịch có phần không thể lý giải được tâm tư ngoài dự đoán của Phiền Ngọc Kỳ.....

“Đứng lên rồi nói, nơi này không có những người khác, không cần câu nệ như vậy.”

Trữ Chiêu Dịch không có dáng vẻ kiêu ngạo của một thái tử, vốn tối nay hắn chỉ là không ngủ được men theo tấm điện nhìn xem cảnh tuyết, trên đường tới đại điện nghe thấy động tĩnh thuận tiện qua đó nhìn xem, bên cạnh tất nhiên cũng không mang theo lấy một người.

“Vâng” Phiền Ngọc Kỳ đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu, hơi câu nệ.

Trữ Chiêu Dịch có chút ngoài ý muốn nhìn thiếu niên đang cúi đầu xuống, trong trí nhớ thiếu niên thấp bé, đầu chỉ tới ngực mình, nhưng nhất thời không thể không thừa nhận thân người hắn đã cao lên nhanh chóng chỉ dưới mũi y một chút.

“Người đang luyện kiếm chính là bài kiếm pháp của Phiền gia?”

Hai tay chấp sau lưng, Trữ Chiêu Dịch chậm rãi đi lên trên sàn đấu, phía sau Phiền Ngọc Kỳ đi theo y, nghe câu hỏi của y, hắn cung kính đáp lại “Vâng”.

Trữ Chiêu Dịch đi tới giá để binh khí, cầm lấy một thanh kiếm gỗ màu đỏ nâu tinh tế đoan trang, mặt trên đầy dấu vết va chạm.

“Phiền gia..... là trụ cột của Đại Chiêu, vì Đại Chiêu tận trung đã hơn trăm năm, người là con trai độc nhất của Phiền gia, vậy lý giải thế nào về chữ Trung?” Trữ Chiêu Dịch muốn biết giác ngộ của thiếu niên đã tới trình độ nào, cố tình vừa hỏi vừa thăm dò.

Phiền Ngọc Kỳ nghe câu hỏi này nhất thời suy nghĩ có chút mơ hồ, nghiêng đầu nhìn về phía Trữ Chiêu Dịch, thái tử điện hạ tuần lãng cúi đầu nhìn mộc kiếm trong tay một cách xuất thần, làm như đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Phiền Ngọc Kỳ cân nhắc một lúc, hắn không biết dụng ý của thái tử, cho nên đành dựa theo sự thông hiểu của mình mà giải thích.

“Trung, cũng như kính, tận tâm nói trung, cố gắng hết sức mình cũng vì trung. Trung với quân thượng là trung, nhưng càng phải trung với quốc, trung với dân, trung với cội nguồn, trung theo ý hiểu của thần là

như thế. Khác với, tòng mệnh mà lợi quân gọi là thuận; nghịch mệnh mà lợi quân gọi là trung; kính mà không thuận lòng người, tức là bất trung.”

Lời nói của Phiên Ngọc Kỳ thật sự vượt ngoài dự kiến của Trữ Chiếu Dịch, y nghĩ rằng thiếu niên xuất thân thế gia võ tướng này nhất định sẽ hiểu đạo lý được quân tử phòng thân tránh bị hiềm nghi, có cơ hội để trả lời vấn đề này với thái tử, người có ý chắc chắn sẽ thao thao bất tuyệt nói hẳn có bao nhiêu “Ngu trung với hoàng triều”, đường đường chính chính nói những từ ngữ hoa mỹ ca ngợi chủ thượng.

Nhưng Phiên Ngọc Kỳ trước mặt đây nói về ‘trung’ rất rõ ràng với y: “Hắn sẽ trung với quân, nhưng càng tận trung với trách nhiệm quốc gia”. Nhận định như vậy đối lại là người khác nghe, nhất định sẽ chụp lên đầu hắn tội đại nghịch bất đạo, nhưng lúc này bên cạnh hai người bọn họ không hề có người khác, mà Trữ Chiếu Dịch cũng không phải loại thái tử vô năng ngu dốt chỉ nghe những lời hô to nói lớn, không nghe những lời nói thật.

Xung quanh y, người bên cạnh thái tử có bao nhiêu? Tuy nhiều người hiểu được đạo lý này, nhưng không một người nào dám ở trước mặt y nói minh bạch như vậy, có người nào bề ngoài không hướng y biểu hiện trung hiếu lễ nghĩa liêm sỉ, trừ bỏ thiếu niên trước mặt này, thẳng thắn như vậy.

Lời nói của Phiên Ngọc Kỳ chạm tới nỗi lòng của Trữ Chiếu Dịch, mà Phiên Ngọc Kỳ nói xong lại thấy thái tử không nói một lời chỉ đột nhiên nhìn chăm chăm mình, nghĩ rằng bản thân đã nói sai, cả kinh vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“Vi thần đáng chết! Bản thân kiến giải vụng về, lời nói còn có chỗ không thỏa đáng thỉnh thái tử điện hạ.....”

“Đứng lên.”

“Ách!?”

Vốn định thỉnh tội, nhưng Phiên Ngọc Kỳ mới vừa quỳ xuống liền bị Trữ Chiếu Dịch một phen chặn lại nâng lên, nhất thời suy nghĩ hỗn loạn không rõ ý đồ của thái tử, chỉ biết ngốc lảng đứng đấy.

Trữ Chiếu Dịch ngạc nhiên nhìn thiếu niên đang sững sờ ở đấy, vẻ nghi ngờ hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú anh khí kia làm cho người ta vừa nhìn liền phát hiện, tính tình đơn thuần chất phác khiến người khác nhìn không ra một tia tà niệm.

Quả là một người thẳng thắn! Còn là một con hổ con! (hơi hơi chém a ;_

Trên khuôn mặt thoáng qua một mặt ý cười nhàn nhạt, mặc dù không rõ ràng, nhưng Trữ Chiếu Dịch quả thật kích động muốn cười, thu nhận được một người lương thiện như thế mới là điều vui mừng.

Phiên Ngọc Kỳ theo bản năng nhận ra được sự biến đổi trong bầu không khí xung quanh, hắn khó hiểu nhìn nhìn khuôn mặt thiếu niên thiên tử mang theo một mặt ý cười thản nhiên, ánh trắng màu bạc mờ sương chiếu lên gương mặt tuấn mỹ, rơi vào đôi mắt đen phủ một tầng hư ảo không thể nắm bắt, hoa phục long văn càng làm nổi bật lên khí chất cao quý đế vương của hắn.

Chuyện ngày hôm nay nhiều năm sau, Phiên Ngọc Kỳ vẫn không thể quên loại cảm giác lo sợ nghi hoặc khi tâm thần rung động vào thời điểm này, hắn không biết bản thân từ khi nào ánh mắt đã bắt đầu khó có thể rời khỏi khuôn mặt vị quân vương của hắn, chỉ là sau khi phát giác lại đã rơi vào thâm tình không thể tự thoát ra.

Chiếu Hòa mùa đông năm thứ ba mươi hai, Chiếu Hòa đế băng hà, thái tử Chiếu Nguyên kế vị, lấy niên hiệu Chiếu Nguyên Đế, sau khi quốc tang ba ngày, cử hành đại lễ đăng cơ.

Thái tử ngày hôm đó lên ngôi, Mặc Khuyển Vệ ở trong bóng tối thủ vệ, may mà đại lễ tiến hành thuận lợi không phát sinh tình huống ngoài ý muốn nào, thái dương lặn dần sau núi, Mặc Khuyển Vệ bị truyền tới thao trường xếp thành hàng chính tề.

Chiếu Nguyên Đế trẻ tuổi đứng từ trên cao nhìn xuống những người phía dưới, trong bốn năm nay, huấn luyện chặt chẽ không chút sơ hở khiến cho chiến lực (sức lực chiến đấu) của Mặc Khuyển Vệ đã được nâng lên gấp đôi, năng lực thực chiến của mỗi cá nhân cũng gia tăng gấp mấy lần, ngày đăng cơ quá sớm khiến y không có nhiều thời gian đầy đủ để chuẩn bị, vậy mà những thiếu niên này đã biểu hiện vượt xa mong muốn của y.

Hôm nay, y muốn từ trong năm mươi thiếu niên này chọn lựa ra một người ưu tú nhất làm đầu lĩnh của Mặc Khuyển Vệ, mà người được chọn quyết định lấy ra từ trong số tám người đã được đánh giá tổng hợp.

Các thiếu niên đi vào thao trường không hề nhận thức về cuộc tuyển chọn, sau khi được biết bất giác hai mặt nhìn nhau, mà những thiếu niên được gọi đến tên đều rất sùng kính nhìn Chiêu Nguyên Đế.

Thành tích của các người những ngày qua trầm đều dỗi mắt theo xem, đặc biệt trước đây tuyển tám người trong cuộc cạnh tranh vị trí thủ vệ, lập tức bắt đầu, ở trên sàn đấu này không có bất cứ sự thiên vị nào, hãy phát huy sức mạnh của riêng mình, trầm muốn nhìn thấy, là các người chiến đấu toàn lực!

Tám người đấu vòng loại vào được bốn, bốn vào hai, hai chọn một, kết quả cuối cùng không hề nằm ngoài dự kiến của mọi người, Phiên Ngọc Kỳ chăm chỉ tinh tiến võ học dưới tay toàn lực chém giết không chút khoan dung, không thể nghi ngờ sẽ trở thành người đứng đầu trong Mặc Khuyển Vệ, còn lại bốn mươi chín người, chính là những người bị thua cuộc không có một ai đối với việc này nói xấu sau lưng cả, Chiêu Nguyên Đế trước mặt mọi người phong Phiên Ngọc Kỳ làm đầu lĩnh của Mặc Khuyển Vệ, sau khi phân phó mọi người công việc hẩn tiến đến Ứng Hoà điện hậu chỉ.

Một mình đứng trong điện phủ to lớn sừng sững như vậy, Phiên Ngọc Kỳ nhìn xuống bàn tay mình ngăn người, tuy Chiêu Nguyên đế nói không có gì thiên vị, nhưng kì thực không hẳn là vậy.

Từ đêm đông tuyết rơi ba năm trước đây, Chiêu Nguyên thái tử luôn xuất hiện vào ban đêm khi Phiên Ngọc Kỳ tập võ, hơn nữa tự mình dạy cho hẩn Sương Hoa kiếm pháp, chăm học khổ luyện lại thêm thầy chỉ đạo, võ nghệ Phiên Ngọc Kỳ hiện giờ đã có chút sở thành, năm ấy mười bốn liền bước lên hàng mười cao thủ đại cầm vệ trong hoàng thành. Đây hết thảy tất cả còn không phải đều do người kia ban cho sao?

Nắm chặt bàn tay đầy vết chai sần, Phiên Ngọc Kỳ nén xuống sự vui sướng từ đáy lòng, hẩn cuối cùng là từng bước một tới gần chủ thượng trong lòng hẩn, cái gì gọi là ơn tri ngộ, hẩn giờ phút này đã có thể lĩnh hội một cách sâu sắc.

Chờ đợi chưa được bao lâu, Trữ Chiêu Dịch đi vào phía trên đại điện, nhìn người đang quỳ gối phía dưới thấp giọng nói đối phương bình thân. Lúc sau bước từng bước tiêu sái xuống bậc, đi đến trước mặt Phiên Ngọc Kỳ.

“Trẫm để người dẫn kiến hai người.” Nói xong, vung tay lên, cơ hồ nghe không có bất cứ âm thanh nào, vô thanh vô tức hai người thân vận hắc y xuất hiện bên cạnh Phiên Ngọc Kỳ, trên mặt đeo lên chiếc mặt nạ quỷ răng nanh màu đỏ thẫm.

“Tiêu Dật, Lâu Ánh Chi, thủ vệ cùng phó vệ của Xích Ưng Vệ, Xích Ưng Vệ cũng được gọi là Xích Vệ hoặc Âm Vệ, trừ người cùng những người người thập phần tín nhiệm, không được để cho người khác biết sự tồn tại của bọn họ, trầm hiện phái Lâu Ánh Chi theo người, dưới tay hẩn còn có mười ba người khác trong Xích Ưng Vệ trực tiếp nghe theo lệnh của người, khả năng truyền tin của bọn họ rất chuyên nghiệp, hướng dẫn truy tra cùng lần theo đủ loại dấu vết, bọn họ sẽ trở thành tai mắt của người.”

Phiên Ngọc Kỳ ngạc nhiên nhìn hai người bên cạnh, tuy rằng hẩn vẫn ngẫm có cảm giác phía trên đại điện còn giấu người khác, nhưng sự tồn tại của bọn họ quá mức mờ nhạt làm cho hẩn mấy lần tưởng bản thân cảm nhận sai, Phiên Ngọc Kỳ tự tin có thể ẩn giấu thân hình rất tốt, nhưng muốn đạt đến trình độ của hai người này cần không ngừng tôi luyện.

Phiên Ngọc Kỳ vui vẻ tiếp nhận người được ủy nhiệm, mà những ngày sau đó, hẩn liền đi theo Chiêu Nguyên Đế, cố gắng toàn lực với thân phận thần tử phụ tá quân vương, hẩn vẫn thường suy nghĩ, nếu không có hành động của bọn Man tộc phía nam sau này, khoảng cách quân thần giữa bọn họ lúc đó có phải hay không vĩnh viễn không có thay đổi, đến bây giờ, hẩn cũng không biết là may mắn hay là hối hận, dùng loại phương thức âm khác với dương này để tới gần trong suy nghĩ của hẩn.

Chiêu Nguyên Đế kế vị hơn ba tháng, bọn man di phía nam (Nam Man) viện cớ chúc mừng đưa đệ tam công chúa tộc Man di tới, tiến hành thủ đoạn xâm lược – hòa hiếu kết giao thật ra chính là bức hôn, một thủ đoạn xâm lược.

Chiêu Nguyên Đế không phải không biết dã tâm bọn Nam Man này, thậm chí vào ngày bản thân kế vị, hẩn đã đoán trước được sẽ có loại sự tình này phát sinh, chỉ là quốc lực (sức mạnh quốc gia) của Đại Chiêu hiện

tại không được coi là cường thịnh, tiên đế vì để chuẩn bị đủ quốc lực, chịu nhục nghỉ ngơi lấy lại sức hơn ba mươi năm, mục đích chính là để sau này tiến hành đánh bại nước Nam Man, không bị man di hiếp bức, mất thấy ba năm nữa sẽ làm quốc khố dự trữ thật dồi dào, lúc này đây Đại Chiêu đang nguy cấp, nhất quyết không thể làm trái ý hoàng đế Man di, khơi mào chiến tranh.

Đặc biệt là Chiêu Nguyên Đế sau khi nhận được tin tức hai vạn tướng sĩ Man di đóng quân ở biên cương mượn cơ hội tổng công chúa sang, kì thực nhằm uy hiếp y. Y trên mặt không hề có biểu tình đặc biệt nào, nhưng Phiến Ngọc Kì đứng bên cạnh y lại nhìn thấy rất rõ ràng, Chiêu Nguyên Đế đang gắt gao nắm chặt tay thành quyền, cả người vì cố gắng kiềm chế mà run nhẹ.....

Chiêu Nguyên Đế đồng ý hòa thân, vì thế Chiêu Nguyên triều vào mùa xuân, con dân trong kinh sư hoàng thành cử hành đại lễ lập hậu vô cùng long trọng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-quan-thu>